

DRUHÁ KAPITOLA

Vrátit se na pouť nebylo tak snadné, jak si Rasmus představoval. To mu ale mohlo být předem jasné, měl si dát pozor a nepřibližovat se mamince na dosah. Ta neměla totiž tak přehliživý vztah ke školní práci jako on. Ale hlad ho zahnal domů, a teď tu seděl u stolu s celou rodinou u oběda a na talíři měl horu klobásek a bramborové kaše.

„Tak to tedy ne, žádná pouť, dokud se nenaučíš do školy,“ prohlásila maminka, přesně jak se od ní dalo očekávat.

S mámou to je zvláštní, navenek je milá a příjemná, uvnitř však tvrdá jako vojevůdce, říkával tatínek. Každopádně to bude tak, jak chce maminka, uzavíral pak každý spor, protože tak je to správně. Nikdo jiný nedokáže lépe ovládnout jednoho hloupého policajta, dvě usmrkané děti a neposlušného psa, aby si toho sami nevšimli.

Tatínkovi připadalo, že na světě není nikdo dokonalejší než maminka.

„Maminka zvládne všechno,“ tvrdil, „mě a děti a psa a barák a taky zahradu... já jenom sázím a pleju a zalévám a stříhám živý plot a sekám trávník.“

Občas jí zpíval.

„Maminečko, maminko, kdo je tak jak ty,“ hlaholil, ale maminka ho pokaždé opravovala:

„Tak to není, Patriku, zpívá se ‚kdo je jako ty‘, tak to má být.“

A tatínek říkával:

„Vždyť je to fuk, Gullinko, hlavně že ty jsi taková, jaká jsi.“

Rasmusovi taky připadalo skvělé, že maminka je taková, jaká je, jen kdyby byla v některých ohledech trochu přístupnější.

„Žádná pouť, dokud neuděláš úkoly,“ oznámila, když se posadili k obědu.

„Tsss, ale když my skoro žádné úkoly nemá...“

Patka ho přerušila. Kriticky si změnila jeho vrchovatý talíř a mísu, kterou skoro vybilil.

„Hele, moc ti děkuju, že jsi nevyjedl úplně všechnu kaši,“ poznamenala. „Že na mě zbyl aspoň bobek, jak koukám.“

„Jéžiš, promiň,“ vydechl Rasmus, „neudělal jsem to schválně. – Mami, že smím na pouť!“

„V kastrolu na sporáku je kaše dost,“ vložila se do sporu maminka. „Ale pouť nebude, dokud neuděláš úkoly.“

„Tsss,“ zkusil to Rasmus znovu, „ale když my skoro žádné na zítřek nemáme. A kromě toho už všechno umím.“

Dokousal a spolkl sousto a potom teprve pokračoval.

„A navíc se to můžu naučit o přestávce, takže co!“

„Aha,“ pronesla maminka. „Tedy jako obvykle, jak slyším. Ty vůbec žádné úkoly nemáš, a ty, co máš, už vlastně máš hotové a navíc se to můžeš naučit o přestávce. Vy to ale máte ve škole dneska fajn!“

Teď se do hovoru zapojil i tatínek.

„Já ti něco řeknu, Rasmusi, když já byl kluk, tak jsme nikdy nesměli na pouť, dokud jsme neuměli všechny řeky v kraji vyjmenovat, jako když bičem mrská.“

Rasmus vyprskl.

„Musíme se pořád vracet do pravěku jen kvůli tomu, že chci jít na pouť?“ ozval se uraženě. „To se rozhodlo na rodičovském sdružení, že dokud člověk chodí do školy, tak má zakázanou všechnu zábavu, nebo co?“

„No tak, no tak, no tak, probereme to hezky v klidu,“ zakročil Rasmusův tatínek a chtěl zavést řeč jinam. „Dneska jsem se s tebou chlubil, Rasmusi, abys věděl.“

„Před kým?“ zeptal se Rasmus zděšeně. Dobře věděl, jak to vypadá, když se tatínek pyšní svými dětmi. Až moc živě si vzpomínal, co tatínek tuhle povídal nadstrážmistrovi, když se Rasmus na chvílku stavil na strážnici: „Pořád nechápu, jak se mi mohly narodit dvě tak krásné a nadané děti, ale to mají po Gullince, jak jinak. A že jim poskytnu vzdělání, na to vem jed, šéfe. Ty budou znát věci, ne jenom odříkávat řeky v kraji a takové prkotiny, jako jsme se učili my. Ne, moje děti dostanou pořádné vzdělání, Sprechen Sie deutsch, a celou tu parádu.“

A teď se tu tatínek spokojeně naparuje, že prý se zase vychloubal.

„Před kým, no přece před nadstrážmistrem. Můj

kluk to ve škole dotáhne daleko, to jsem mu řekl, na to vem jed, šéfe.“

„Haha,“ ozvala se Patka, „spíš jsi měl říct, že se mu to ve škole protáhne nadlouho.“

Rasmus i tatínek se na ni oba nesouhlasně podívali.

„To jako měl být vtip?“ zeptal se Rasmus.

„Patricie,“ napomenul ji tatínek, „nezapomeň, že mluvíš o mém synovi. O mém synovi, který se právě rozhodl, že se pustí do studií se vši vážností hned, jak dojí klobásu.“

„Tsss,“ utrousil Rasmus.

„Přesně tak,“ přitakala maminka.

Pak bylo nějakou dobu ticho. Ozýval se jen kosák ze zahrady a ten jako obvykle pěl z plna hrdla. Chvilkami dovnitř zavanula otevřeným kuchyňským oknem vůně šeríku a odvážně se smísila s vůní vepřových klobásek, a to úplně stačilo, aby se Patka okamžitě zasnila.

„Jo, a já jdu taky na pouť,“ pronesla, „s Joakimem!“

„Joakim, Joakim, Joakim, pořád jen Joakim,“ brblal si Rasmus tiše pod vousy, „vždyť z něj úplně zcvokla.“

Ale tatínek se zatvářil nadšeně a zatahal Patku za ohon.

„Ty jsi do toho Joakima hodně zamilovaná, co?“

Patka důrazně přikývla hlavou.

„Jo, to jsou všechny holky. Všichni ve škole po něm letí.“

Rasmus se zašklebil.

„Já ne,“ opáčil. „Jo, a jak jsi na tom s úkoly,“ pokračoval. „Nikam na pouť nepůjdeš, dokud se pořádně všechno nenaučíš, to je snad jasný, ne?“

Patka se rozesmála.

„Můžeš být klidný.“

Potom se obrátila na maminku.

„Ty, mami, my pak budeme cvičit doma u Joakima, takže neměj strach, kdybych se trochu zdržela.“

To Rasmuse zaujalo.

„Co budete vy dva spolu cvičit?“

„Pling Plong Players v neděli hrají na jarní slavnosti.“

Pling Plong Players byl školní orchestr a Patka v něm hrála na kytaru.

Rasmus se znovu ponořil do bramborové kaše.

„Aha, a já myslel, že si budete s Joakimem nacvičovat: Ty jsi tak krásná, Patko, jsem do tebe blázen.“

„Haha,“ řekla Patka.

„To Joakim říká?“ zeptala se maminka.

„Jo, to říká,“ odpověděla Patka vítězně. „Všechny holky ze školy jsou do něj zamilované, ale on má rád jenom mě.“

„Příští čtvrthodinu,“ opáčil Rasmus.

Patka se zasnila.

„Až si vezmu Joakima, nenechám si říkat Patka, ale Patricia. Patricia von Renckenová, to zní přece nádherně, ne?“

„Úžasně,“ potvrdil Rasmus, „urkas burkas.“

Maminka potřásla hlavou.

„Přestaň s těmi hloupostmi, Patko.“

Rasmus sáhl pro mísu před Patkou.

„Neráčila by paní baronka ještě trochu vepřové klobásky, nebo si mohu poslední kousek vzít sám?“

Trhlík až doposud ležel pod stolem Rasmusovi u nohou, ale teď hlasitě zaňafal, aby všechny upozornil, kdo má nárok na poslední kousek klobásky. Rasmus se podíval dolů.

„Tak jo, Trhlíku... je tvůj. Mami, můžu dát Trhlíkovi poslední kousek?“

„Dobře, vem si ho,“ dovolila maminka. „Ale víš, že Trhlík by vlastně neměl u stolu žebrať?“

Rasmus podal Trhlíkovi klobásu.

„No, to by vlastně neměl... ale stejně.“

Potom přišel zákusek a Rasmus si opět nabral pořádnou porci, když na něj přišla řada. Spokojeně si prohlížel talíř, kde mu v moři bílého mléka plul růžový ostrov rebarborového krému. Lžící vyhloubil v rebarboře strouhu a představoval si, že to je Suezský průplav. To ho na chvílku naprosto pohltilo a byl hluboko zabrán do myšlenek, než ho vytrhla Patka:

„Víte, co Joakim má?“

Aha, takže to pořád ještě omílají Joakima. Patčina konverzace je vážně trapně jednotvárná.

„Má katalog,“ prozradila Patka a zachichotala se. „Výprodejní katalog.“

To je něco pro maminku, pomyslel si Rasmus, protože ta moc ráda běhá po výprodejích. A opravdu, maminka zpozorněla.

„Co je to za výprodejní katalog?“

„Má v něm holky,“ informovala bezelstně Patka. „Všechny holky, které už ho omrzely, si nalepí do výprodejního katalogu jako zlevněné zboží, tedy chci říct, nalepí si tam fotky, co mu daly.“

„No, to má pěkné zvyky,“ pohoršovala se maminka. „A za jak dlouho se ocitneš ve výprodeji ty?“

Tatínka to pořádně rozpálilo:

„Ať si dá pozor!“

„Já se do výprodeje nedostanu nikdy,“ prohlásila Patka a vítězně trhla krkem.

Maminka se trochu pousmála.

„Jseš si jistá?“

„Jsem,“ odpověděla Patka a oči jí jen žhnuly. „Jsem si jistá. Protože Joakim ještě nikdy neměl nikoho o pravdu rád. Ale se mnou je to jiné, to říká.“

„To říká,“ opakoval Rasmus jako ozvěna a v hlase mu zněla pořádná dávka pochybovačnosti.

„Ale to je pravda,“ vyhrkla Patka nečekaně prudce. „Umřela bych, kdyby mě nalepil do katalogu! Tak a teď to všichni víte.“

Tatínek ji poplácal po rameni.

„No tak, no tak, hlavně s klidem.“

„Když už říkáš s klidem,“ navázala maminka a poslala misku s rebarborovým krémem ještě jednou kolem stolu, „jak bylo dneska v práci, Patriku, stalo se něco výjimečného?“

„Kanárek paní Enokssonové zase uletěl, jestli to považuješ za výjimečné,“ odpověděl tatínek.

Maminka se rozesmála.

„Kanárci a opilci, zabýváte se ještě něčím jiným?“

Tatínek horlivě přikyvoval.

„Přesně tak. Přesně tohle jsem zrovna dneska povídal nadstrážmistrovovi. Kanárci a opilci, to jsem mu řekl. Dočista jako ve Scotland Yardu.“

Všem to připadalo zábavné a tatínek povzbuzen úspěchem pokračoval:

„A když jsem šel na obhlídku, povídám nadstrážmistrovovi: Ty, šéfe, jestli se tu objeví nějaký kanárek, co budu venku, tak ho požádej, ať se posadí a počká.“

Všichni se rozesmáli, ale Rasmus se najednou zamyslel.

„Jenomže, tati, kdyby se najednou objevil nějaký opravdický zločinec, tak všichni omdlíte, protože na něco takového nejste zvyklí.“

Tatínek vypjal hrud' a vůbec ho to nevyvedlo z míry. „Kdyby se tu objevil nějaký darebák, tak si s ním hravě poradím.“

Rasmus se na tatínka obdivně zahleděl.

„To by bylo prima,“ řekl, „aspoň bych něco měl, až se Stig zase začne vytahovat, že jeho táta byl boxer. Děkuju, maminko, děkuju, tatínku, bylo to moc dobré.“

Potom seděl Rasmus u sebe v pokoji a usilovně se učil. Samozřejmě že to bylo naprosto zbytečné, jenže s tak umíněnou maminkou nic nepohne. Když do sebe horko těžko nasoukal němčinu a biologii, zašel zpátky do kuchyně. Maminka s Patkou právě domyly nádobí a tatínek četl noviny.

Rasmusovi připadalo nejrozumnější předvést něco ze svých nově nabytých vědomostí.

„Že neuhodnete, kolik žaludků má kráva... čtyři! Bachor, čepec, kniha a slez, věděli jste to?“

„Jo, to jsme věděli,“ odpověděla Patka.

„Ale určitě jsi nevěděla, jak se jmenujou,“ trval na svém Rasmus. Chvilí přemýšlel a pak řekl:

„Myslíte si, že krávy vědí, jak se jmenujou jejich žaludky?“

Tatínek vzhlédl od novin a zasmál se:

„To si nemyslím.“

„Tsss,“ zamudroval Rasmus, „takže když ani kráva nemá v hlavě jasno, jak to s tou její knihou je, proč bych to měl vědět já?“

Tohle byla pobuřující myšlenka. Člověk se nedostane na pouť včas jen kvůli tomu, že se musí o kravách naučit věci, na které ony samy ani trochu nedbají.

„Představte si,“ rozvíjel Rasmus dál svůj nápad,

„jen si představte, že je kráve špatně od žaludku a ona vůbec neví, od kterého žaludku to je.“

Patka se pobaveně usmála a jako vždycky se jí udělaly ve tvářích dolíčky.

„Kdepak,“ řekla, „kráva ráno vstane a oznámí ostatním kravám: Bože můj, holky, mně je blbě od čepce.“

Rasmus se rozesmál:

„Jo, a místo toho je to třeba od knihy!“

V tom okamžiku někdo zaklepal na dveře.

„To bude Joakim,“ vyhrkla Patka a strhla ze sebe zástěru.

Ale nebyl to Joakim, byl to Pontus, a přihnal se dovnitř šťastný a spokojený a ve tvářích celý červený jako pokaždé.

„Dřív jsem to nestihl,“ oznámil. „Máma chtěla, ať se nejdřív naučím do školy.“

Rasmus vrhl dlouhý pohled na maminku. Stála u kuchyňského stolu a připravovala hrníčky na kávu.

„U nás to taky některým lidem připadalo nutné.“

Maminka natáhla ruku a chňapla po něm.

„To tedy připadalo,“ řekla a pomuchlala mu už tak rozčuchané hnědé čupřiny. „Ale teď můžeš jít.“

Rasmus ji prudce objal a vůbec se za to před Pontusem nestyděl. On totiž svou přísnou maminku hrozně miloval, a teď ještě navíc uměl němčinu a biologii. Bylo to vlastně báječné. A nádherná bude i pouť.

„Maminečko, maminko, kdo je tak jak ty,“ zanoval.

Tatínek k tomu horlivě přikyvoval.

„Přesně to říkám já. A teď si dáme kafe.“

Pontus zalovil rukou v kapse.

„Prodal jsem šrot.“

„Bezva,“ pochvaloval si Rasmus. „Kolik jsi dostal?“

„Tři koruny. Jsme v podstatě soběstační. A to máme ještě hromadu šrotu v zásobě.“

Rasmus už byl na cestě ke dveřím.

„Urkas burkas, padáme!“

Jenže do party se přihlásil i Trhlík. Vyřítel se k Rasmusovi a divoce štěkal... to snad ti kluci nemyslí vážně, že ho s sebou nevezmou?

Rasmus se sklonil a pohladil ho.

„Trhlíku, na kolotoči přece jezdit nemůžeš.“

Poté už byli Rasmus a Pontus ze dveří venku a třemi nedočkavými skoky se přeřítli z kuchyňských schodů ven.

„A kluci jsou pryč,“ konstatovala maminka.

„Spíš to vypadalo na stádo nevyčválaných slonů,“ podotkla Patka.